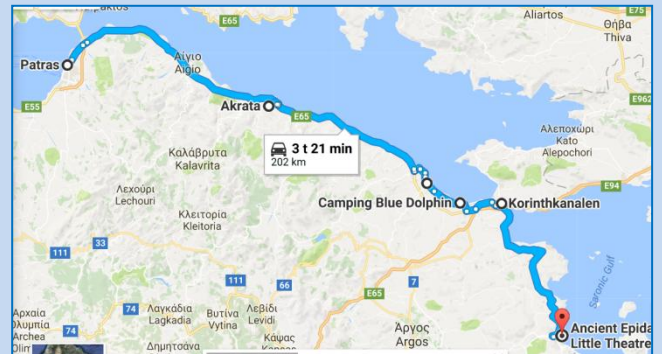

2017: På sporet af de gamle grækere

En forårstur med Franz til Grækenland (2)

Spændte til bristepunktet triller vi i land omkring kl. 16.30 græsk tid og i herligt solskin. På en eller anden måde har jeg forestillet mig, at det er som at komme til en fremmed planet, hvor alt er anderledes. Men nej, det er det overhovedet ikke; den eneste umiddelbart synlige forskel er de græske bogstaver på vejskiltene. Heldigvis suppleres de altid med en oversættelse til den latinske stavemåde.

Mandag, 1. maj 2017 Akrotiri og cykeltur nr. 1 til Diafkoto Som første destination har vi udset os en campingplads ca. 60 km mod øst langs kysten, nemlig **Camping Akrotiri Beach**.

Pladsen ligger helt ude ved den småstenede strand og **Korinther Golfen**. Vi er meget heldige, der er lige en sidste ledig parcel ca. 5 m fra vandkanten. Straks bliver vi hilst velkommen af en dansker - de eneste fra Danmark vi møder på hele turen. De har ligget her i en hel uge og fortæller, at campingpladsen er en lille perle. Det finder vi også ud af – enkel, lille, fin sanitær, en restaurant lige foran vores næse, som vi da også frekventerer, da solen er gået ned bag tamarisk-træerne. Det blæser, men her er meget stemningsfuldt. En salig afslappethed sænker sig over os. Vi er sørne kommet til Grækenland. Fantastisk.

↓ *Vores parcel i et fredeligt hjørne lige ud til stranden. Campingpladsen er indhegnet, som de fleste andre pladser, vi besøger.*

Den hvide låge ud til stranden. Træerne er tamarisker, lette og elegante. Træet til højre hører med til vores parcel.

Ægte græsk Taverna-mad: "greek salad". En portion er passende til to personer. Man får da også uopfordret altid 2 tallerkener og bestik med. Vinen serveres i almindelige drikkeglas. Plus "grilled sardines". Tavernaen ligger i hjertet af campingpladsen med kig mod vandet. Den er velbesøgt.

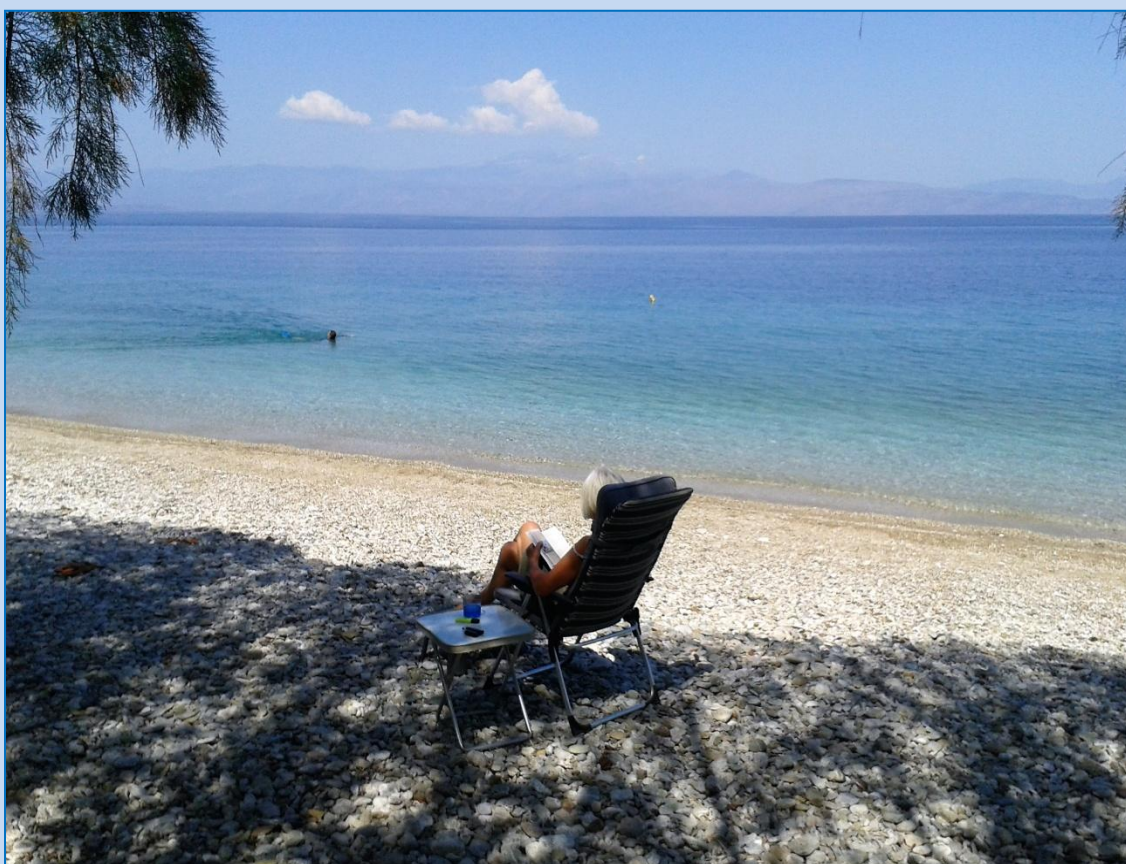
I dag, 1. maj, cykler vi - iført vores gule sikkerhedsveste - i høj solskin, vindstille og varme til **Diakofto**, 14 km herfra mod vest. Vejen forløber parallelt med steilkysten og udsyn til det azurblå hav. Vi vil gerne køre med den berømte tandshjulsbane op ad **Vouraikos-kløften**. Men hvad er nu det – alt er lukket og slukket 1. maj! Hm. Fordi det er tid til frokost finder vi en åben café over for stationen og spiser en græsk salat, cykler dernæst videre ud til *beachen* og inspicerer stellpladsen dér. Voilà, der står sådan ca. 5-6 autocampere nede ved den også her småstenede strand, der slikkes sol på drømmesenge, og i det hele taget ser der ret så hyggeligt ud. Dog bemærker vi, at der mangler skygge. En måske ikke uvæsentlig pointe, når solen skinner fra en skyfri himmel.

Og så cykler vi hjem igen, dog ikke uden et fotostop undervejs. ↓

Temperaturen har i dag været oppe på 28 grader. Om eftermiddagen flytter jeg campingstolen uden for indhegningen og nyder livet. Godt hjulpet af et glas ouzo - man er vel i Grækenland. ↓

Aftenen er mild; vi sidder ude længe, dønningens høje skvulpelyde blander sig med fjern musik. En ikke længere helt ung hippie øver sig verdensfjern på sin guitar lidt længere henne ad stranden.

Her er skønt. Og nu er Gert også kommet tilbage fra opvasken. Vi skal ud på en lille aftenur langs stranden. Snart falder mørket på.

**Tirsdag, 2.5.2017 –
Cykeltur nr. 2 til
Diafkoto**

Op på cyklen igen og trampe til Diafkoto. Vi er der i god tid inden vores planlagte afgang kl. 11.15. Og ja, billetsalget har åbent i dag. Men stor er skuffelsen, da vi får at vide, at – øv - alt er udsolgt til kl. 11.15. Og næste

dag med! Vi bider i det sure æble og vælger kl. 8.45 i morgen. Uha, tidligt for et par pensionister, især når der skal lægges 50 minutters cykeltur til. En kort stund spekulerer vi over, om vi skal flytte til den nærtliggende stellplads, men det forbliver ved overvejslen. Vi gider ikke flytte.

I dag er den lille by vågnet op af sin helligdagssøvn. Forretningerne har åbent, biler kører frem og tilbage. Interessant er deres parkeringsmanøvre, som vi nysgerrigt iagttager fra caféen over for banegården. Det er fornøgelig underholdning. Betækningsløst holdes der de mest umulige steder, så som i stopforbud og lige ud for et stoppested foran næsen af de ventende passagerer. Rutebilen er nødt til at stoppe midt i det snævre vejkryds. Trafikken bliver effektivt blokeret, men den lange bilkø bag den venter tålmodigt. Lige inden togets afgang strømmer til med turistbusser, der læsser horder af både skoleklasser og rejsegrupper med grånende hollandske turister af. Aha - derfor er alt udsolgt til dagens bedste afgangstid.

Så tramper vi hjemad igen. Inden vi drejer ind mod campingpladsen foretager vi lige et par indkøb i det nærmeste supermarked. Det er pænt stort med alt mellem himmel og jord, selv dansk Lurpak smør mangler ikke. Resten af dagen forløber som i går: nemlig med at lave *ingenting*. Himlen er skyfri, det lufter lidt. Fastlandetovre på den anden side af vandet træder mere klart frem i dag - det er **Parnassos**-bjergkæden, tydeligt med sne på toppen. *Er vi mon havnet i paradiset?*

Vi skal jo desværre tidligt op i morgen. Det er skam nødvendigt at sætte vækkeuret.

Onsdag, 3.5.2017 Akrata – Diakofto cykeltur 3 – Kalavryta

Da vækkeuret ringer er solen ved at stå op over bjergene på den anden side af Golfen. Det tegner til at blive en solfyldt dag igen, himlen er uden en sky. Morgenmaden er hurtigt overstået, rygsækken pakket med vand og et par klemmer. Så er vi parate til dagens eventyr.

Morgenlyset og vores ventende e-bikes. Også vores sko venter.

Cykelturen til Diakofto er en stor fornøjelse i den endnu silkebløde morgenluft. Vi er der i god tid og når lige en afstikker ud til den lille havn, inden vi sætter cyklerne i stativet over for stationen og låser dem omhyggeligt til

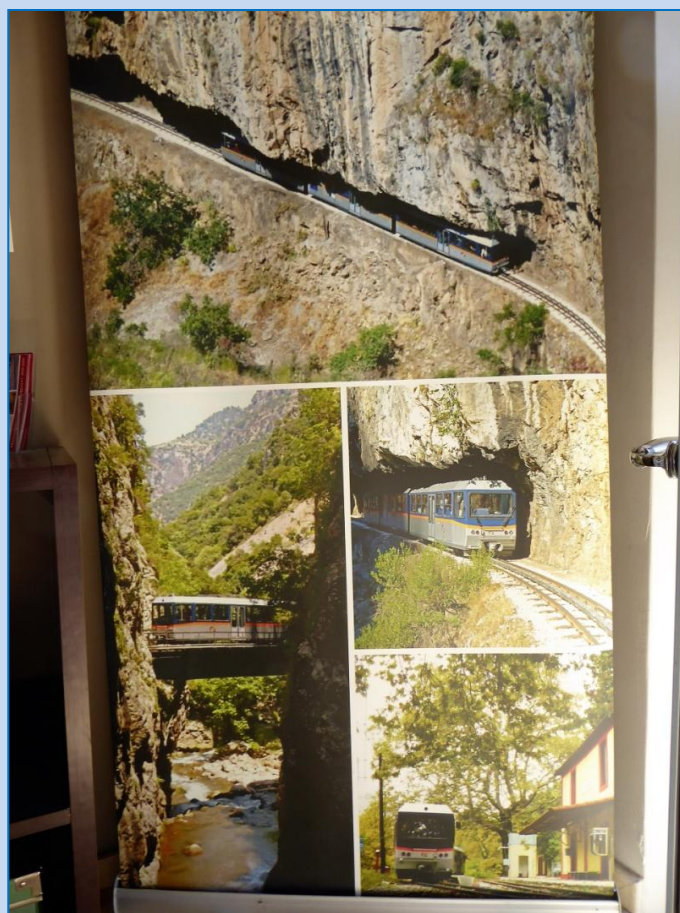
hinanden. Og så kommer toget. Der er ikke udsolgt. Alligevel sidder man tæt; det er jo en smalsporbane og togvognene derfor også smalle, men over for os er der ikke nogen, så vi har rimeligt med plads.

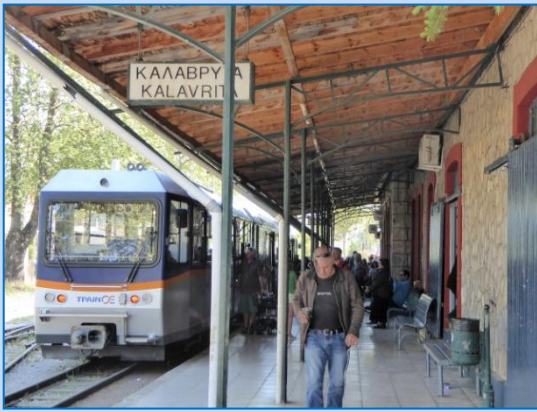

Vi er i god tid og får lige en ekstra mundfuld morgensol på en bæk lige ved siden af den lille havn.

Turen er som forventet spektakulær, især i den midterste del, hvor skinnerne fylder hele den smalle hylde. Til venstre styrter klipperne stejlt ned til bunden af kløften med en frådende bjergbæk, på modsatte side rejser de sig nærmest endeløst op mod himlen. Der passeres flere snævre tunneller, hvor toget næsten skraber de udhuggede vægge – fantastisk! Det er svært at fotografere uden der kommer et hoved fra en medrejsende i vejen.

Plakaten → er meget bedre i stand til at vise det særlige ved denne togtur, som er en meget berømt attraktion på Peloponnes.

Endestation Kalávryta

Oppe i Kalavryta, ca. 900 m over havet, er luften klar og frisk. Efter lidt søgen og en forespørgsel hos turistinformationen finder vi trappevejen op til *Monument of the Heroes*. I 1943 hjemsøgttes byen af nazisternes sorte spøgelse... Oplevelsen føles meget bevægende, jeg har det ikke godt med det og græmmes.

Trappevejen op til "Monument of the Heroes" ↓

Det smukke landskab omkring monumentet, der ses til venstre. Korset er placeret oven over stedet, hvor likvideringerne fandt sted ↓

Nede i en park spiser vi vores beskedne, medbragte frokost, får os en (dyr!) cappuccino på café'en overfor stationen og står parate, da toget tøffer ind på stationen.

Dyr cappuccino over for stationen

Nedturen føles endnu mere spektakulært end opturen. Nu er kløften oplyst af middagssolen, vi sidder næsten oppe ved togets forende med uforstyrret udsigt↓, og klokken 13.30 er vi nede igen.

Nu skal der bare cykles tilbage – samme tur for 6. gang! Hjemme ved camperen er der dejligt som sædvanligt, havet skvulper, fastlandets blånende bjerge fylder horisonten, og vi planlægger vores videre færd. I morgen bryder vi op.

Torsdag, 4.5.17 fra Akrata til Korinth

Køredag langs vandet og på ind imellem meget, meget smalle veje til [Camping Blue Dolphin](#) i udkanten af byen [Korinth](#). Det er tydeligt, at vi både er uden for sæsonen endnu, og at Grækenlands skrantende økonomi har sat stopper for ret megen byggeaktivitet. Tomme, halvfærdige feriehuse i hobetal. Et trist syn.

Campingpladsen her har ikke mange gæster. Faciliteterne kan ikke måle sig med Akrata, men vi har rigeligt med plads på vores parcel, fylder faktisk to styks. Står halvvejs under sivmætter. Strand udenfor hegnet. Ro og fred og alt som det skal være.

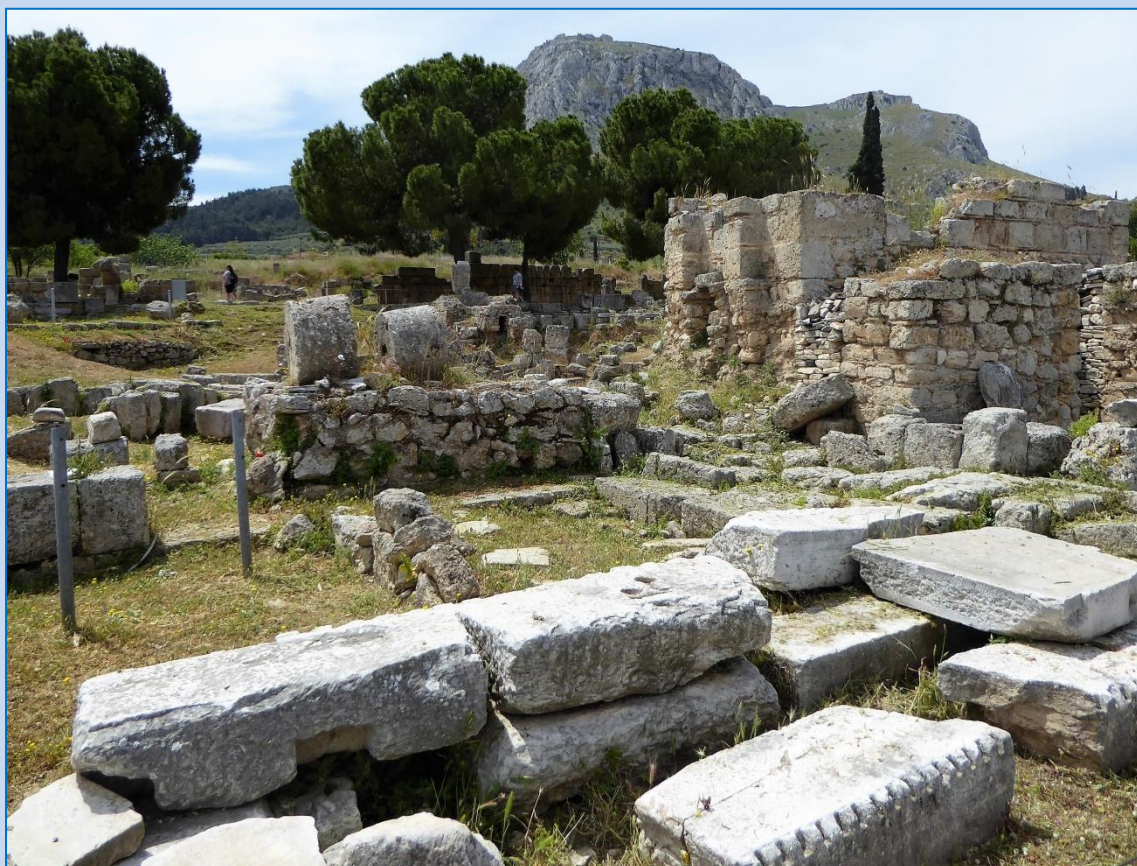

Vores parcel set fra den anden side og lidt sengeluftning. Vi har bredt kortet ud på græsset for at få et overblik og fastlægge næste mål.

Fredag, 5.5.17 – Udgravningerne Gammel Korinth

Delvist overskyet, men stadigvæk meget lunt. I dag skal vi cykle op til udgravningerne [Gammel Korinth](#). Det bliver vores første møde med Grækenlands antikke fortid, som vi kun har hørt og læst om i vores (fjerne) skoletid. Det har vi forventningsfuldt set frem til og er en overvejende del af rejsens formål. Vi er forståeligt nok spændte.

Fra campingpladsen er det en lille tur på ca. 20 minutter, det går jævnt opad. Længe leve e-bikes - igen igen. Der er rabat på entrébilletten, fordi vi er over 60, men man skal vise pas for at dokumentere. Mange besøgende er her, flest skoleklasser, der skal lære deres kulturarv at kende. Frokost i skyggen på en bænk, omgivet af græsk-romerske ruiner.

Del af udgravningsområdet, på bjerget anes Akrokorinth

Ja, nu er vi her og ser det med egne øjne. Resterne af Apollo-templet.

Der er orden på resterne. Oppe på bjergtoppen anes igen borgen Akrokorinth.

Bagefter forsøger vi at cykle op til borgen på [Akrokorinth](#), der troner højt oppe over vores hoveder. Halvvejs oppe giver vi op, selv med fuld power har el-cyklerne svært ved det. Nedad går det til gengæld strygende.

Om eftermiddagen blæser det voldsomt, havet bruser og bølgerne slår larmende ind mod den småstenede strand. Det gælder om at finde et sted i læ. Jeg klat-vasker lidt tøj, der hænger og blafre i vinden. Og sådan går tiden.

Vi studerer kort og er lidt på nettet, der modtages bedst på bænken henne ved *kitchen*. Til aftenmad er det Omnia-pizza på Trangia'en med den nye gasbrænder.

Pizzabageri med Trangiaen. Vi har ingen grill med men klarer os glimrende alternativt.

Så går vi en lille tur langs stranden mens solen er gået ned. Vandets stærkt turkisgrønne farve, de blå bjerge og de hvidskummende bølger udgør en smuk, dynamisk helhed.

Nu inden døre men med åben dør, bølgerne bruser stadigvæk, *Fatboy* sørger for hjemlig hyggestemning. Vi fortsætter i morgen.

Lørdag, 6.5.17 Akrokorinth og Gammel Epidauros

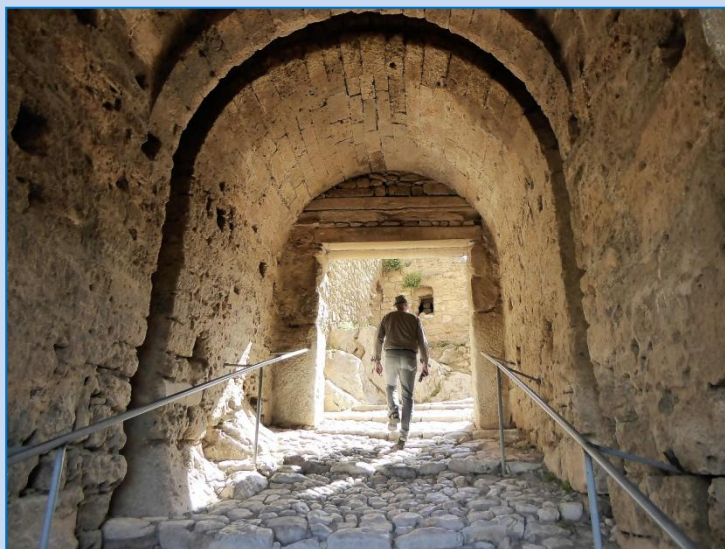
Vi starter camperen og kører den snoede, stejle vej op til resterne af middelalderborgen **Akrokorinth** og står som bil nr. 2 på den store parkeringsplads lige neden for hovedindgangen. På med vandre skoene, for nu fortsætter det med at gå opad på knoldede stier. Fri entré. Der er langt og varmt til vi er helt oppe. Udsigten er som at flyve!!

Vi står for foden af borgen Akrokorinth. Det er stadig tidligt om formiddagen. Her ville man nemt have kunnet overnatte med autocamper.

Indgangen. Opad går det på den knoldede undergrund.

Det er en fantastisk oplevelse at arbejde sig opad mod toppen af borgen. Området er stort og vidtstrakt, og man skal virkelig præstere for at komme frem. Vi møder ikke et øje, måske fordi det er tidligt, måske fordi det er noget af et slid, tænker vi. Og varmt er det også, så sveden hagler efterhånden af os. Udsigten er som forventet storartet, man kan se meget langt til alle sider. Nede igen er parkeringspladsen i mellemtiden blevet temmelig befolket, bl.a. af to store turistbusser.

Som at flyve!

Noget så røde valmuer

Næste stop **Korintherkanalen**. Imponerende! Lige ved siden af finder et eller andet veteranbil-rallye sted. Højtaleren gjaller og annoncerer. Vi forstår selvfølgelig ikke et kuk.

Dernæst vil vi hen til **sænkebroen** og må køre lidt. Vi er heldige: lige da vi når til parkeringspladsen er broen forsvundet nede i vandet og et sejlskib glider gennem åbningen. Og så dukker brostykket op igen fra sin undersøiske fordybning, broen bliver atter hel. Ok, ganske interessant – men nok ikke den store omvej værd, synes vi.

Den nærmest ikoniske Korinther kanal↑ og sænkebroen (oppe)↓.

- og pist væk er den. Den er kun tilladt til køretøjer op til 3t, så en tung autocamper på 3,5 t kan ikke komme over.

Så går det over land ad små og øde veje oppe i bjergene med målet campingpladsen **Nicolas I** i **Gammel Epidauros** – skal ikke forveksles med det egentlige Epidauros og UNESCO-kulturarv, det store amfiteater. Campingpladsen er næsten helt dækket af træer, der skygger for solen, som vi egentlig gerne vil have noget mere af lige nu, idet vinden blæser koldt og kraftigt ind fra det azurblå hav. Parcellerne er megasmå, vi er nødt til at stille os lige for næsen af en hollænder for at kunne overholde afmærkningen og siger undskyld.

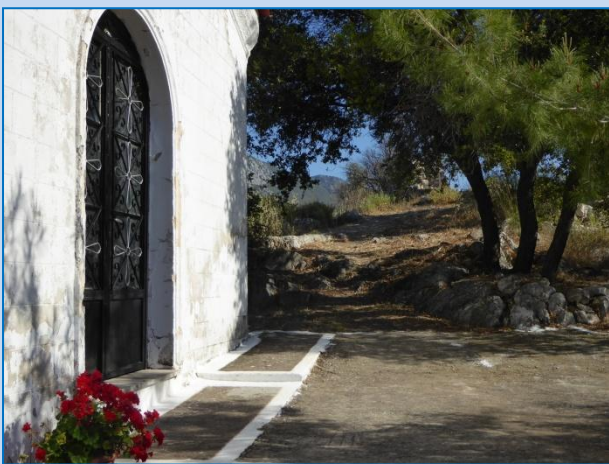

Beliggenheden af vores parcel fejler ikke noget - men vi er også nødt til at stjæle plads fra den endnu tomme naboparcel for at kunne sætte vores bord. Hvis der skulle komme en campist mere, så ville vi få åndenød! Det blæser kraftig ind fra vandet.

Cykeltur ind til byen tæt på og handle i et ydmygt supermarkedet, lidt efter til fods forbi stedets lille amfiteater og så lidt længere op på toppen af bakken med resterne af en eller anden udgravning og et kapel. Lige så snart man bevæger sig væk fra vandet og dermed blæsten er det stegende hedt – det føles som lige før et hedeslag.

Oppe ved den lille udgravning - panoramaet er enestående smukt.

Foruden arkæologiske udgravninger ↓ findes heroppe også et lille kapel ↑. Vi smutter indenfor; hvilket farvestrålende interiør!

Vi tager videre i morgen. Selv om vi står helt ude ved vandet og har en fantastisk udsigt, så er her altså for trangt og for mørkt, og campingværten er en sur græker - den første og eneste af slagsen, vi møder. For eksempel bliver han vred, da en medcampist beder om en kvittering for opholdet - den skulle han så udfylde selv, ned til mindste detalje... efter først at skulle tilbage og hente sine briller. Nogen der siger "sort økonomi"?

Næste dags morgenmad er som at sidde foran en teaterkulisser med det smukkeste panorama ud over havet med øer og småøer og halvøer. Der er dis i luften, solen forsøger at bryde igennem et slør af tynde skyer. Men vi vil af sted og videre. Næste mål er amfiteatret i [Epidauros](#), et fornemt og berømt stykke UNESCO verdenskulturarv. Det glæder vi os meget til, mens vores næsten-naboer, et tysk ægtepar med samme autocamper som os, tydeligvis bliver lidt skuffede over at vi rejser. Vi havde en rigtig hyggelig snak i går og fik foræret et par friskplukkede appelsiner som "velkomsthilsen".

Morgenkaffe inden det går videre mod amfiteatret i Epidauros. Paddehatten bag stolen er en lampe. Panorama mod syd↓.

